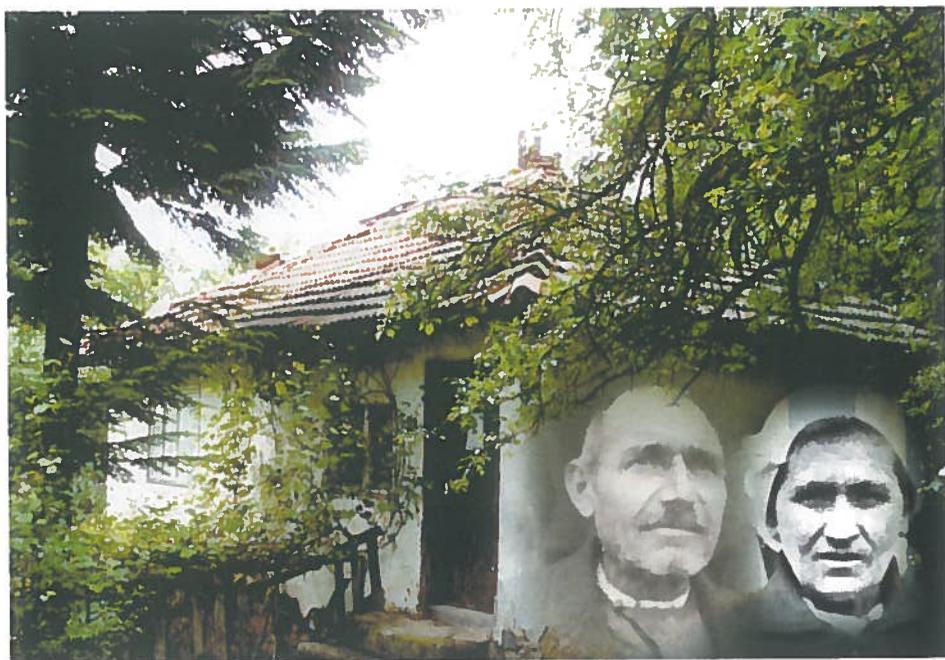

ЛЮБОМИР СИМЕОНОВ

**РОДЪТ НА
СИМЕОН И НЕДА
РАГЕВИ**

София, 2012

ЛЮБОМИР СИМЕОНОВ

**РОДЪТ НА
СИМЕОН И НЕДА
РАГЕВИ**

София, 2012 г.

*Българино,
помни своя род!*

Симеон
1875 – 1948 г.

Неџа
1881 – 1930 г.

*За вас, които обичате Отечеството
и искате да знаете за родния край
и бащиния род!*

Посвещава се на Рода на Симеон и Неда Рагеви, с. Осиково (с. Миланово), петимата синове, една дъщеря и техните наследници.

Синове (отляво надясно) Цветко, Димитър, Величко, Георги, Петър и дъщерята Иванка пред бащината къща – среща на Рода, с. Миланово, 12.10.1980 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Родът на Симеон и Неда Рагеви	стр. 5
<i>Приложение № 1</i>	
Рагъвият род и сродните родове	стр. 25
<i>Приложение № 2</i>	
Диновият род	стр. 26
<i>Приложение № 3</i>	
Зоровият род – Петко и Неда Зорови	стр. 27
<i>Приложение № 4</i>	
Ковашкият род (Ковачете)	стр. 28
<i>Приложение № 5</i>	
Родът на Цено и Катерина Рагъови	стр. 29
<i>Приложение № 6</i>	
Родът на Никола – Коца и Гена Рагъови	стр. 30
<i>Приложение № 7</i>	
Родът на Симеон и Петра Рагъови	стр. 31
<i>Приложение № 8</i>	
Родът на Рагъо – Петър Рагъов (Делията)	стр. 32
<i>Приложение № 9</i>	
Родът на Петър Стоянов Рагъов	стр. 33
<i>Приложение № 10</i>	
Родът на Симеон и Неда Рагеви	стр. 34

Обвеният със слава труднодостъпен Врачански балкан на Западна горда Стара планина преди повече от петстотин лета е дал сигурен подслон на първите обитатели, достойно носещи името „Осиковци“.

Крепко вплели яки корени, планината и хората от Старо село – Осиково, след изселване на северозапад в местността Гўвна (Гумна, Гўмно)¹, останало по-късно като махала на селото, преименувано през 1950 г. в Миланово², задружно преборват силни бури, потушават буйни огньовете и преодоляват непосилни премеждия, започвайки през петнадесетото столетие, та чак до ден днешен.

Името на селото Осиково вероятно произхожда от вид топола – осика, трепетлика, която е в изобилие в землището му, а според друго предание – от насекомото „оса“ („оси“) или от преселници от село със същото име от Смолянско в планина Родопите³. (Дошло е време историческата памет да възтържествува – осиковчани да си върнат достойното и хубаво име на селото – Осиково.)

Село Миланово – поглед от юг. Над него вляво е възвишението Лицето, вдясно Стипченското лице и Бальовица. По-високо (отляво надясно) местността Стакьовица, връх Соколец (1372 м надморска височина), Промка, връх Пършевица (1430 м) и връх Бегличката могила (1481 м). (Вж. карта-скица на района на Миланово на стр. 7)

¹гўмно – харман, равно място за вършитба с добитък.

²Вж. Димитър С. Рагев, съставител. История на с. Миланово, Софийски окръг. 1973.

³Понастоящем има три села с име Осиково – в Благоевградска, Смолянска и Търговищка област; Осиковица и Осиковска Лъкавица в Софийска област. Има и още едно село Миланово в Шуменска област.

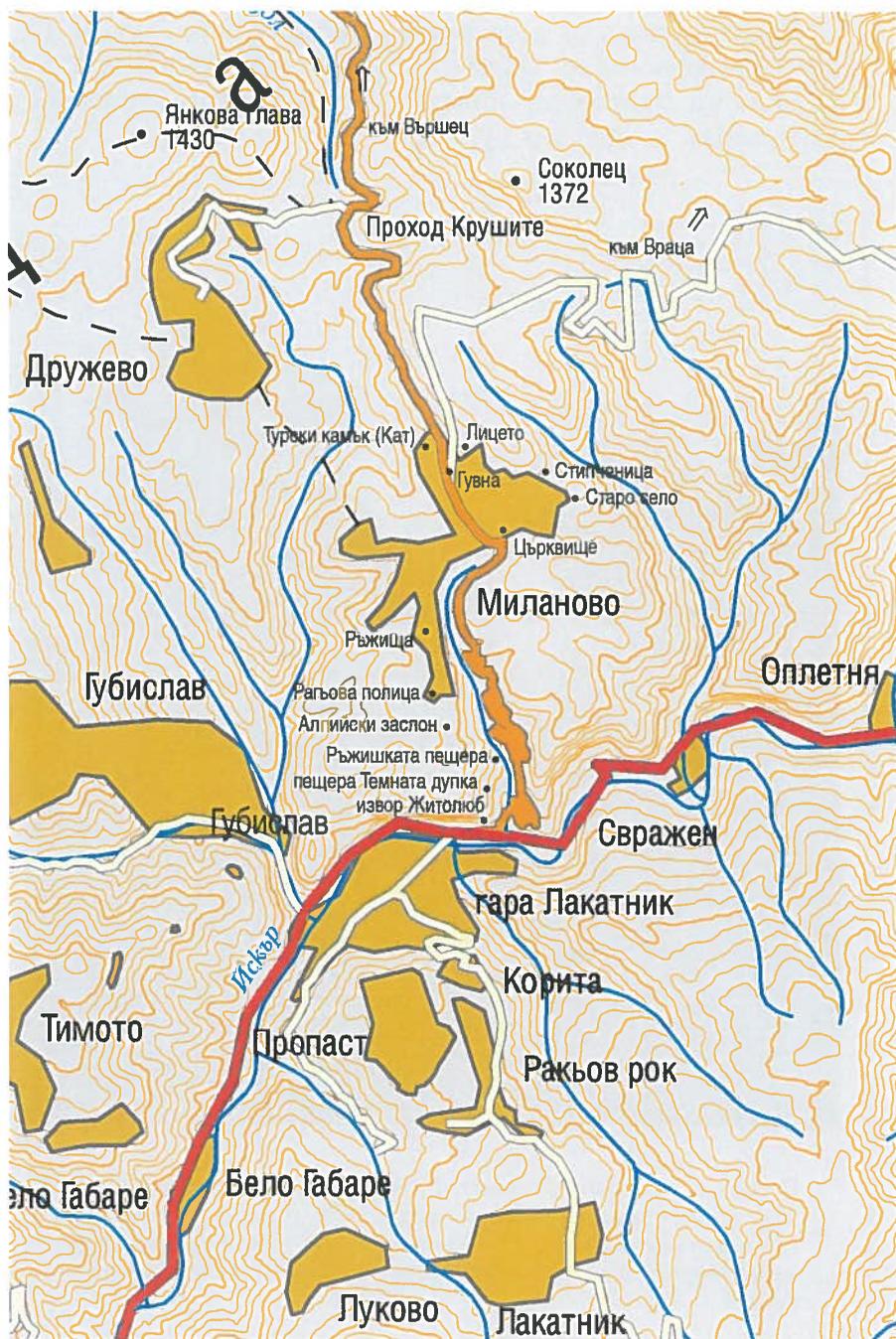
Старата черква „Св. Богородица“ в махла Старо село – над входа личи надпис „Започна и се свърши на 15 юли в лето 1492“⁴

С дълбоко преклонение Дядо Вазов възпява:

„Във глуха планинска долина стояла
във стари години обител света,
кандилце блещяло, молитва се пяла
във черквица бедна, далеч от света.“

Свято място за служение Богу – тук са кръщавани и венчавани и хората от Рагъвия род. Зад черквата е старото гробище (от 1820 г.) Куцанкото, а новото (от 1968 г.) е в местността Църквище. Последният свещенослужител от селото е Симеон Коцев Рагъв, към когото по-младите уважително се обръщали с „Чичо поп Симеон“, а по-възрастните с „Отче Симеон“. А в училище той проповядва и учи по вероучение за вяра в Спасителя и любов между всички хора.

⁴Дим. Николов. Едно старо светилище. Църковен вестник 6/1940.

Младо и старо от десетилетия наред се отправят на 15 август – „Успение на Пресвета Богородица“ в махала Старо село на църковния празник – събор с богослужение, заупокойна молитва и курбан.

Новата черква-храм „Рождество Пресвета Богородица“ е въздигната от дарения през 2003 г. пред новото училище до селския площад върху църковна земя. На 8 септември „Рождество на Пресвета Богородица“ е храмовият празник – събор с богослужение и курбан.

„Българийо, за тебе те умряха.“

До новата черква през 2004 г. е издигнат паметник – синовна почит и преклонение пред героичната саможертва на осиковчани във войните и Борбата за свободата и независимостта на милата ни Родина.

Отколе детето на осиковеца е с книжчица под мишницата, пее и си припява

„Отивам, бабичко,
макар и слабичко,
книга да науча,
добро да сполуча.“

За жадните за просвета през 1921 г. нашироко е открената вратата на старото училище „Отец Паисий“ – Духовният повелител е:

„един монах тъмен, непознат и бледен
пред лампа жумеца пишеше наведен;“
„Ти Болгарино... знай свой род и язик...“

За първи път срамежливо са прекрачили прага на Старото училище и ученлюбивите деца от Рагъвия род.

А по-преди младите са ходели на килийно училище – отредена е най-слънчевата соба (стая) от къщите на първите пръскащи светлина просветители. Докато в мах-ла Старо село през далечната 1892 г. пристъпват прага на школото „Св. св. Кирил и Методий“ и като славейчета се въздигат и полетяват с химна на светите първоучители:

„Напред! Науката е слънце,
Което в душите грей!...“

В 1951 г. отново слънце просветлява в ново училище, с предишното си име свято – на първия будител на народната сваят българска от Хилендар. И този път с дан в изграждането му е с доброволен труд на младежка бригада от осиковчани.

В новопостроената сграда наред селския мегдан през 1935 г. се настаняват кмета и общинската управа. Създателят на архитектурния ѝ проект не спира дотук. Талантливият осиковчанин начертава и други планове, като заедно с общината се съгражда салон със сцена и вътрешен балкон, както и библиотека.

Новото училище

Общината

Дошла е есента на 1927-ма – недълго след сдобиването с училището, учителят Димитър Симеонов и група инициативни младежи слагат начало на ново духовно възраждане.

Зов за пробуждане идва от читалище „Пробуда“ – светилник, неуморно пръскащ знания и просвета – възпитава в дух на любов и привързаност към родния край. Представя театрални пиеси, организира вечеринки с „весела част“ – музика, хора, танци с край „чак до зори“. Изучава, събира, съхранява и ревностно разпространява неподражаемото богатство, колорит и оригиналност на тукашните песни, танци, ритуали, обичаи.

От църковно-народните празници, голямо е очакването за Бъдни вечер – готвят се нечетен брой ястия, тиквеник, бъдник (турта – обрядна погача с пара) и друг „бъдник“ – дебел пън от планински дъб – горун(ъ) или от круша в оджака (огнището), като огъня се потакия (добутване на неизгорялите дърва – главни), за да поддържа жаравата до сутринта на Рождество Христово, когато вече се дочуват песните на ранобудните коледари.

Още от ранни зори тръгват деца и момци с наврати (дълга нарязана тояжка), на която ще нанизват дадените им от стопанката направо от решетото (сито) кравайчета (колачета, колак). Голяма е надпреварата кой ще получи най-много кравайчета – от по-бедните, замесени от черно едро брашно с трици или от по-заможните – от бяло ситно смляно зърно. За което ще трябва първи да си проправят снежна пъртина през соспите (преспите) до къщите и задружно да запеят изпусайки топла пара от силните си гърла:

„Ой, Коледо, мой Коледо,
роди ми се Боже чедо.
Кравай скача от полица
ври в котлето кървавица...“

Разминават се с други коледари, които подхващат:

„Стани Нине, Господине,
тебе пеем, Бога славим.
Добри гости коледари,
да ти носим добри вести.
Колко капки в морето,
колко звезди на небето,
толкоз здраве в тази къща...“

и накрая отново се обръщат към стопаните като запяват:

„Завило се е орленце,
горе, синьо небо“

Даряват ги още кой, каквото има – погача, брашно, зрял боб, а когато стопанката хвърля брашно върху главите им, те силно се провикват:

„Да се роди, къде рало (х)оди“

Току-що заглъхнали коледарските песни, сурвакари посред новогодишната нощ, по месечина на Васильовден, с жилави дрянови пръчки потупват стопаните и мощно подвикват:

„Сурва, сурва весела Година,
златен клас на нива,
червена ябълка в градина,
пълна къща със коприна!
Да си жив и здрав догодина,
догодина, до амина!“

Студеното време бързо отминава, за да дойде Сиропусна – Сирни Заговезни и се поиска прошка и ... може да получиш – „Простено ти е!“

Дни преди това, децата и младите си правят оратняци – отиват в гората, отсичат дълъг прът, плътно запълват между двете му върхови клонки суха, жилава и дълга слама и, за да не се разпилява, го стягат с пръстени (гажви), навити от повей (лозина).

На свечеряване с оратняците на рамо, всички излизат на открито място около къщите и когато видят, че от съседните махали проблясват светлини, запалват своите оратняци и силно ги завъртат през рамо около себе си.

Прескачат запаления огън за здраве и прогонване на зли духове – караконджоли, върколаци, вампири.

Ако хвърления с благословията „Да се роди“ оратняк, се закачи за клоните на овощно дърво, то ще роди богат плод, а земята ще е плодородна.

Весели, първи тичат обратно към домовете децата, за да започне задружното люлеене и блъсканица за голямото лапане на вързано с конец яйце и бяла твърда халва.

На Благовещение (Благовец), децата обикалят къщата, двора и обора с животните и заедно с дрънкането на ръжен (дълга метална лопатка за ринене на огъня) и желязо, надалеч се носи не само „Бягайте змии и гущери, че иде Благовец“, а и да се възвести прииждането на Лазаровден.

Премени и нагиздени с най-красивите светли носии, закичени с венчета и пояси, свити от кокиче, синчец и иглика, млади момичета с кошници, провиснали на свит лакът пред къщите, подхващат:

„Лаленце се люлее,
на зелено ливаде,
не е било лаленце
най е било детенце,
Майка му го будеше
и му мило думаше:
„Стани, стани детенце,
да си видиш лазарки“,

а те се чудят и вайкат :

„Ой, Лазаре, Лазаре,
що побърза та дойде,
ризата ми на кросно,
сукманя ми на руно...“

Лазарки пред входа на читалище „Пробуда“, с. Осиково, 1943 г.

Пак запяват и потропват ситно вито хорце, надничат и търсят:

„Тука лани дойдохме, Лазаре,
тука има два брака,
един оре белия,
втори кара кирия.
Който оре белия,
той ще майка да (х)рани...“

Слагат белите яйца в украсените с пролетни цветя кошници, а на другата сутрин отиват до близката баричка (поточе), за да изберат кумичка.

Пускат червен конец в нея и който е най-напред е на наречената кумичка и връщайки се припяват:

„Напред, напред, кумице ле,
че си се напред паднала...“

Заедно с другите хора започват усилена подготовка за Цветница (Връбница), а и защото след седмица е Възкресение Христово – Великден. Боядисват се яйцата от Лазаровден, рисуват се с восък перашки, пекат се козунаци.

Отива се на черква, където тези които са постили се комкват – вземат лъжичка червено вино, поднесена от ръката на свещеника и нафора – малко рязано късче осветен, благословен хляб за причастие.

Дойде ли Гергьовден, във всяка къща се пече рудо агне, а младите се втурват към люлката над „Чучур“. Харесваната мома така високо я залюляват, че трепери от страх докато спре люшкането.

Скоро, след като се върнете в село и преминете през площада, се добирате до надвисналите скали над желез-

Колко страшно е от високо да погледнеш от Рагьов камък към гарата и Искъра.

ния път край гара Лакатник и пробиващата си долу път през скалите река Искър, за да се заслушате във Вазовата изповед от „Екът от лакатнишките канари“:

„Аз съм пак! Се сам!
Скали, като вас, в пустиня съм! ...
Ох, туй усамотенъе
до края ли ще ме дружи – всегда?
Скалата рече: - Да!“

Алпийските скали със заслона и кръста на алпинистите (дясно)

Да ни прости поетът: по-вярно е тези отвесно спускащи се скали от сивобял варовик в южния край на родното село, тъкмо насреща гара Лакатник, да не са никак сами. Оживяват от смелите катерачи „закачили“ една къщичка – алпийския заслон „Орлово гнездо“, а под него от няколкоетажната пещера „Темната дупка“ с езера изливащи се долу в силната вода на извора „Житолоуб“, друга пещера на изток с приказните сталагмити и сталактити, носеща името на долната махала „Ръжища“, железния кръст на каменния рѣб в памет на алпинистите, дръзнали да покоряват непреклонната мощ на Материята.

Но друго е, когато до тези каменни грамади долита задъханото пѣхтене на локомотив и ритмично тракащите колела от стомана. А свистенето на свирката с изпус-

натата пара се разбива в ту усилващо, ту затихващо ехо на отвесните скали и камънаци, за да пробуди задрямалите долини, загадъчни криволици на отсрещните пещери, равниво криещи неразгадаеми артефакти – убежище за хората от древни времена, зверове, прилепи или да поуплаши и подгони кресливите птици – ясносивите чавки. Тук или някъде наблизко по-нагоре дочувате като че ли Вазов да разказва „Пътниците, изправени на прозорците на вагоните да гледат живописните завой на пролома, съгледваха учудени на един рът отсреща, че стои един човек и им маха с шапка.“ Да! Дядо Йоцо гледа... Та нима това не е бил един дядо от Рагъовите?... А?... И още – според преданията прадыдо Рагъо в студ и пек е бил козар в местността Ръжища (сега махла на селото), където с козите са пладнували и нощували по тия скали, които и сега се наричат „Рагъов камък“⁵ или „Рагъова полйца“⁶.

По сведения, предавани от баща на син, Рагъовият род е съществувал отпреди 400 години.

От този род произхождат сродни родове (Приложение № 1. Рагъовият род и сродните родове). Има достатъчно основание да се твърди, че брат на дядо Рагъо е дядо Дино – родовете им и сега са съседни (Приложение № 2. Диновият род).

Селището на Рода е било в днешната махла Старо село над пътя за старата черква „Св. Богородица“. По-късно предците купуват земя в местността „Турски камък“ („Кат“), където се заселват.

Синът на прадыдо Рагъо – Петър (Делията), е бил силен и юначен балканджия, който в неравен бой сам се справял с нападащите го черкези. Имал е трима синове, а единият от тях Стоян – четирима сина и една дъщеря (Приложение № 8: Родът на Рагъо – Петър Рагъов (Делията); Приложение № 5: Родът на Цено и Катерина Рагъови; Приложение № 6: Родът на Никола – Коца и Гена Рагъови;

⁵При въвеждането на личните паспорти през 1966 г. родът се вписва „Рагевия“.

⁶„Полйца“ тук, в текста, е голяма хоризонтална скална плоча.

Приложение № 7: Родът на Симеон и Петра Рагъови; Приложение № 9: Родът на Петър Стоянов Рагъов).

Неда, една от дъщерите на Петър Стоянов Рагъов, е омъжена за Петко от Зоровци (Приложение № 3: Зоровият род – Петко и Неда Зорови).

На сина на Петър Стоянов Рагъов – Симеон, му приставя Неда от Ковашкия род, находящ се до мегдана, където е железарската им ковачница (Приложение № 4: Ковашкият род (Ковачите). Родът на Симеон и Неда Рагъови е представен в Приложение № 10.

Така в самия край на осемнадесети век се слага началото на рода на Симеон и Неда Рагъови.

Пред къщата – бащиното огнище за всеки от Рода. Среща на поколенията, 12.10.1980 г., с. Миланово

Симеон и Неда се занимавали със земеделие и скотовъдство. Отглеждали са много овце, крави и волове, коне. Неда, дъщерята на селския ковач е карала децата да четат книги и ходят на училище.

Така, както тях са ги учили – те предават и на своите деца. Изправени застават около синията (кръгла дървена маса за хранене) и произнасят Господнята молитва:

„Отче наш, Който си на небесата!
Да се свети Твоето име,...
защото Твое е царството,
и силата, и славата вовеки.
Амин.“

Прекръстват се и едва тогава си отчупват от насъщ-
ния.

По-младите да целуват ръка на родителите си и по-
възрастните роднини, да поздравяват учителите и всички с „Помага Бог“ („Добър ден“), да отговарят „Дал Бог добро“, а когато се разминават с други хора, да казват „Добра среща“, когато се настигат – „Добра стига“ или като израз на благодарност – „Сполай“, „Сполай ти“ („Благодаря, да си жив!“).

Тежко, много тежко е било отчуването на толкова челяд. Особено, когато бащата е бил войник по фронто-

Симеон (вторият от втория ред отляво надясно), военнопленник на войските от Атлантата на Западния фронт при завоя на р. Черна, кота 1050, след пробива на войската на Тройния съюз при Добро поле (15 септември 1918 г.) през Първата световна война (1914 – 1918 г.)

вете от началото на шурма на турските укрепления през Балканската война до края на Първата световна, на всичко отгоре и след това като пленник.

След обсадата на Одрин през есента на 1912 г., по време на Балканската война (1912 – 1913 г.), Симеон е ранен в ръката край Люлебургаз при „Напред! На нож!“ в ръкопашен бой по турската отбранителна линия Люлебургаз – Бунархисар.

Затова всички – малки и големи вкупом, са били принудени да обработват не особено плодородната земя, но пък въпреки суровите климатични условия благодатна за компир (картоф), малко кукуруз (царевица), ръж. Пасли са добитъка, а косенето и пластенето на сено от сочните ливади е далеч и високо в планината. През тези години на немотия най-големият брат Величко работи в Железниците, а Цветко – 7 години на Рилския водопровод и в железопътното строителство, като с припечелените пари подпомагат брат си Димитър в обучението му за учител.

Недоимъкът принуждава най-напред Величко през 1924 г. да напусне родната стряха и да търси препитание в с. Люта, Фердинандско (сега с. Владимирово, област Монтана). Цветко прави същото през 1933 г. като се заселва в гостоприемното с. Уровене, Врачанска област. Двамата братя създават семейства, заемат се със земеделие, но стават и майстори строители.

Поколенията след тях обаче, смело обръщат поглед понадалеч. Екатерина, правнучка на Иванка, пресича Атлантика и достига до Канада..., за да се разбере, че и там има клон от осиковския род.

Неуморнотърсещият дух и устрем отправя Владимир, син на Мария и Кирил Величкови, до острова, наречен Обединено Кралство Великобритания.

Колкото по-тежка е раздялата с родния дом, още по-силно е обратното, съпреживяно с поета Димчо Дебелянов:

„Да се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смирено гасне,
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.“

Единствено Петър и сестрата Иванка остават до родния корен. Прехранват се със земеделие, но братът е работил и в мините, и в металургията.

Освен в обработването на земята и отглеждането на домашни животни за набавяне на храна и за впряг във волски коли за прекарване на това, което с непосилен труд и мъка, земята е народила, на дърва и строителен материал от гората, потомци на Рода заемат активни позиции и другаде.

На Димитър е било отредено да учи децата на село, като след това семейството му се премества в София. Закупват къща в столичния град заедно с най-малкия брат Георги – специалист по изработване на витла за самолети, а по-късно и учител.

Факелът на просветното дело се понася и разгаря от внучката на Цветко – Светлана, доктор на биологическите науки; правнучката Десислава; дъщерята на Димитър – Еленка. Защото само отлично обучени хора са истинските творци на блага: Румен, внук на Величко, решително прониква в безмерната шир на човешката психика и нейните философски измерения. Синът на Петър – Славейко и неговият син Пламен продължават наученото от бащината професия металург, внучката Иванка – в шивашкото производство, Снежанка, внучката на Иванка, не се колебае да навлезе в „мъжката“ строителна професия, а внукът Русиян – във винопроизводството.

За активно участие в икономиката и бизнеса също са потребни много знания, предприемачески дух и решимост, граничеща с разумния стопански риск: Пламен, внук на Цветко, Вероника, внучка на Петър и правнуците Илияна и Георги; Кирил – правнук на Величко.

При това всичко трябва да е по нормите на правоохранителната дейност и правораздаването, където Родът е

представен от Екатерина, правнучка на Иванка.

С не по-малко отговорност, прецизност и точност е наситено ежедневието на заетите в инженерно-техническия сектор и транспорта. Синът на Иванка – Георги, правнук Николай, както и Любомир – синът на Димитър, са машиностроители. Петко, синът на Цветко и Мирослав, правнук на Петър, поемат тежкото бреме за гарантиране на сигурен, навременен и безавариен транспорт с БДЖ.

Синът на Петър – Георги, се е заел с друг транспорт – автомобилния, а Красимир, внук на Иванка, се труди в автотранспорта и механизацията.

Дъщерята на Георги – Антоанета, извървява пътят, даващ сигурност на хидротехническите проекти, строителството и експлоатацията на язовири и каскади.

Внучката на Петър – Евгения, извършва сложните операции и манипулации по монтаж и изпитания на тунери. Владимир, внук на Величко, знае какво е необходимо за инсталиране и предотвратяване на аварии в пожаро- и взривоопасните газови уредби, а Велин, внук на Петър, същото, но при ползване на климатична техника. Няма никакви тайни за Юри, внук на Цветко и Димитър, внук на Иванка, за безопасно включване не само на силово мрежово токозахранване за нуждите на битата, но и за сложни комплекси от операции в индустриални обекти.

За наследниците от Рода: Иван, син на Величко и неговите синове Кирил и Валентин, както и Красимир, синът на Георги, е не само забавно, но и силно заангажиращо да „запамятят“ дадена ситуация посредством фотография – изобразяване чрез степените на светлинните тонове. Когато в черно-бялото или цветно представяне се усеща участието на художник това вече клони до изкуство, показано от четиримата от Рагевия род.

Тези усилия и подobaваща многопосочност на постижения не може да се допусне други пък да бъдат забравени, да не си помислим – дори погубени. Като недостъпна и непреодолима се възправя стена от обречките се да не жаят порив и мощ неизмерима в защита и за сигурността на всички нас – полковникът от вѳоръжените сили

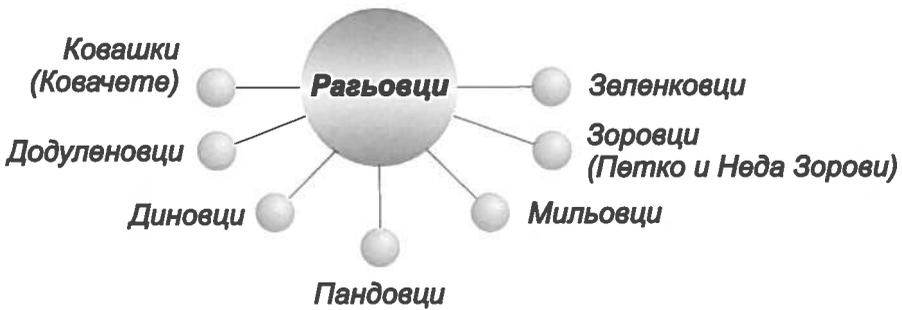
Методи, син на Цветко, или още от структурните звена на МВР – подполковник Кирил Величков, Калоян – син на Иванка, Димитър – внук на Петър.

Много воля и упоритост са нужни да се добереш до високите спортни върхове: волейболистката от най-силните клубни гарнитурни Палма, внучка на Цветко, баща ѝ Методи, умело финтирац с коженото кълбо по лявото крило, братовчедът му Любомир Димитров – планиски спасител по алпинизъм, туризъм и ски спорт от Планинската спасителна служба.

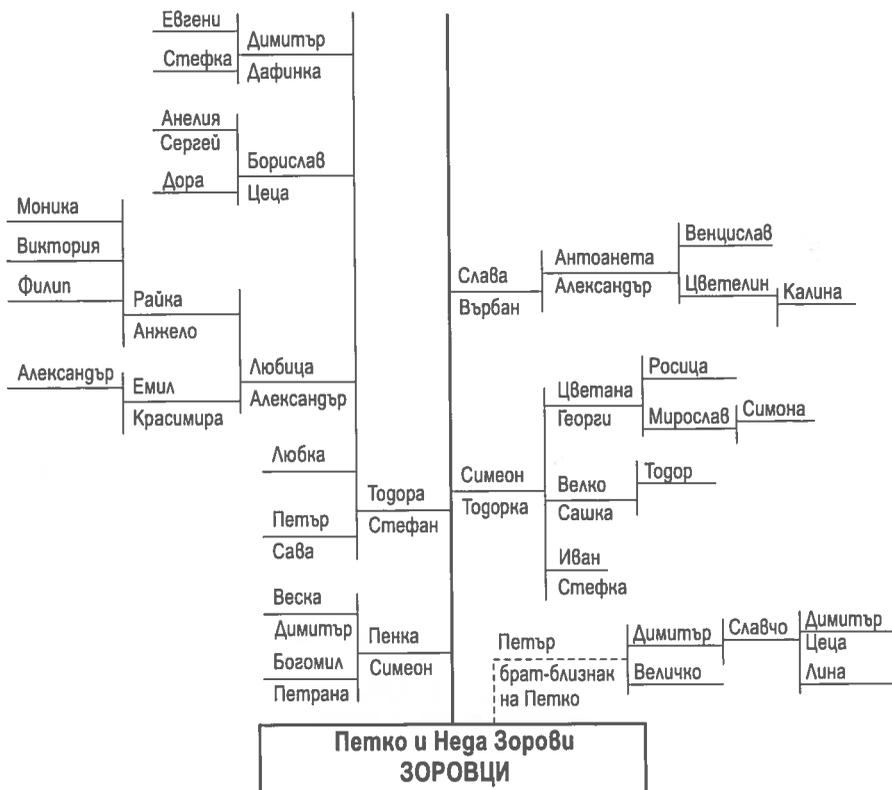
Профилактиката, здравният статус и лекуването на хората обаче е основно задължение за Палма. С любов и чувство за отговорност, към медицинския персонал се включват и Росанка, внучка на Петър и нейната дъщеря Николинка.

И все пак накъде без немащите умора домакини-майки и съпруги: те създават поколение след поколение, възпитават и обгрижват децата и домашното стопанство. Едновременно с това често и работят извън дома. Заслужено внимание, уважение и признание за тях!

Рагъовият род и сродните родове

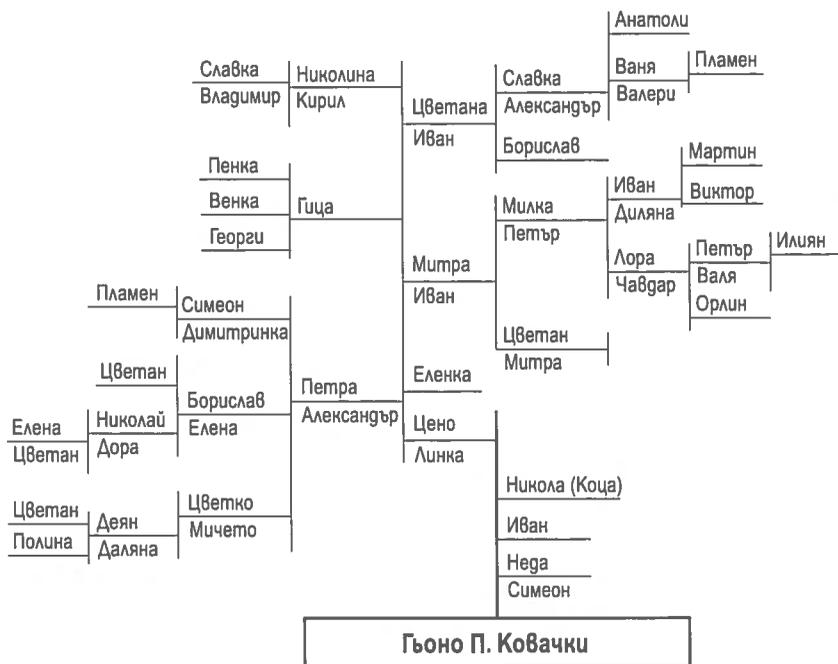

Зоровият род – Петко и Неда Зорови

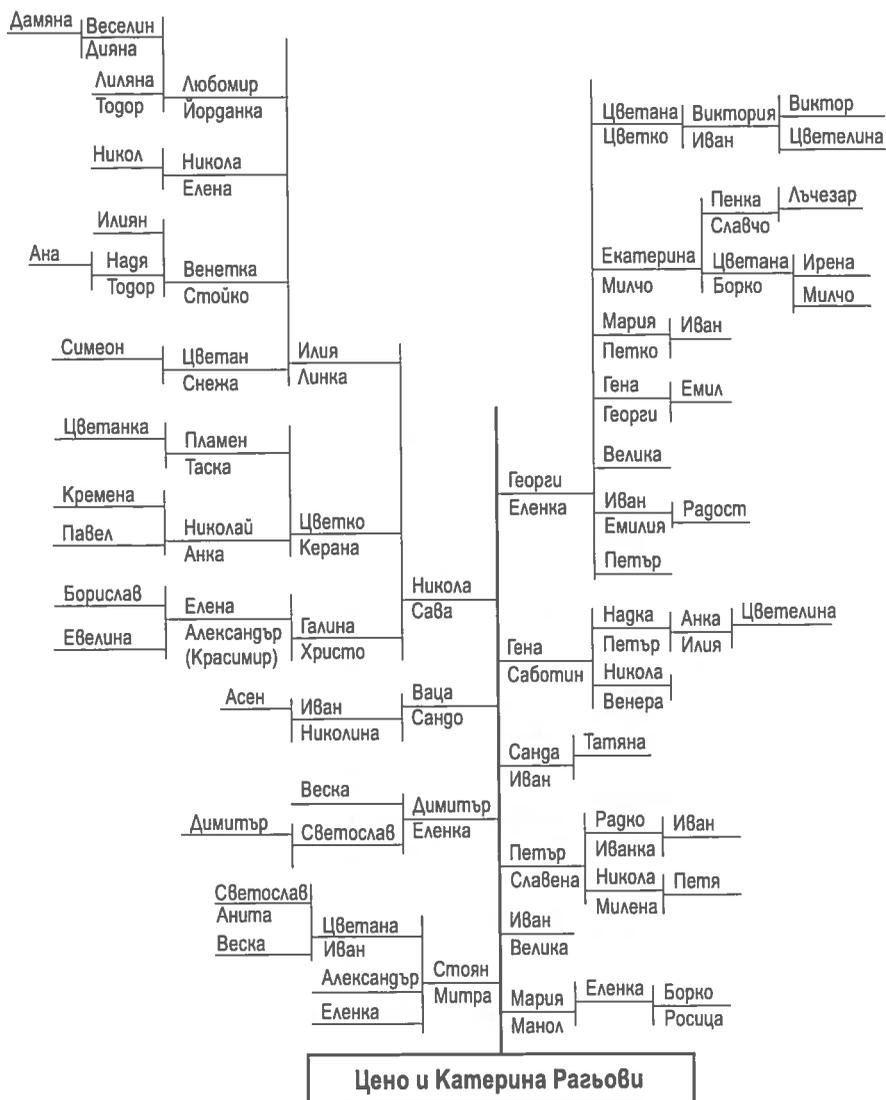
Забележки: 1) Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата); 2) Неда е сестра на Симеон П. Рагев.

Ковашкият род (Ковачете)

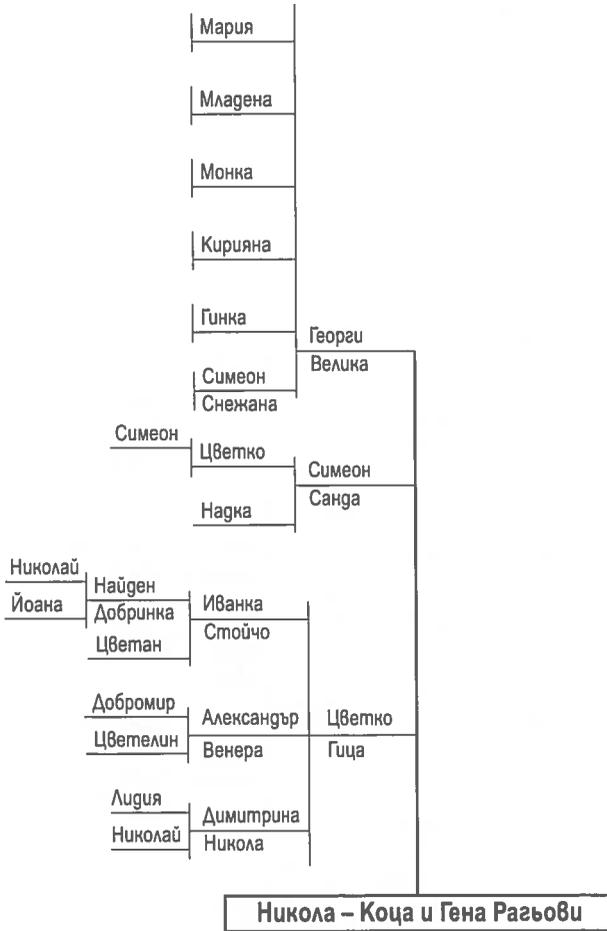
Забележки: Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата)

Родът на Цено и Катерина Рагъови

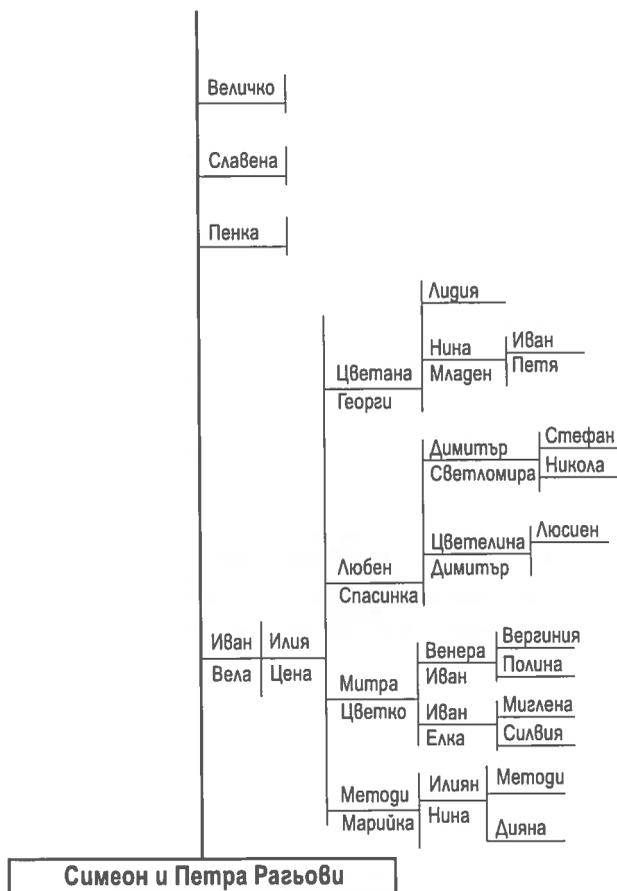
Забележки: 1) Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата); 2) Имената в скоби са на първите съпрузи (съпруги).

Родът на Никола – Коца и Гена Рагьови

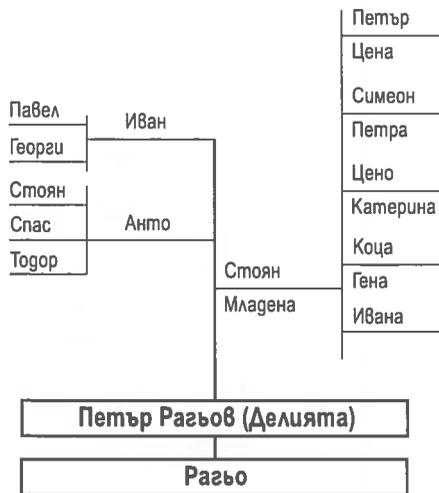
Забележка: Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата).

Родът на Симеон и Петра Рагьови

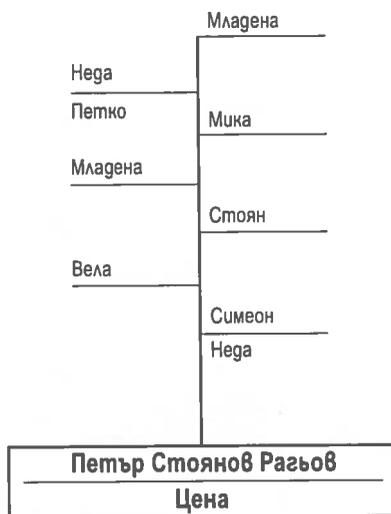
Забележка: Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата).

Родът на Рагьо – Петър Рагьов (Делията)

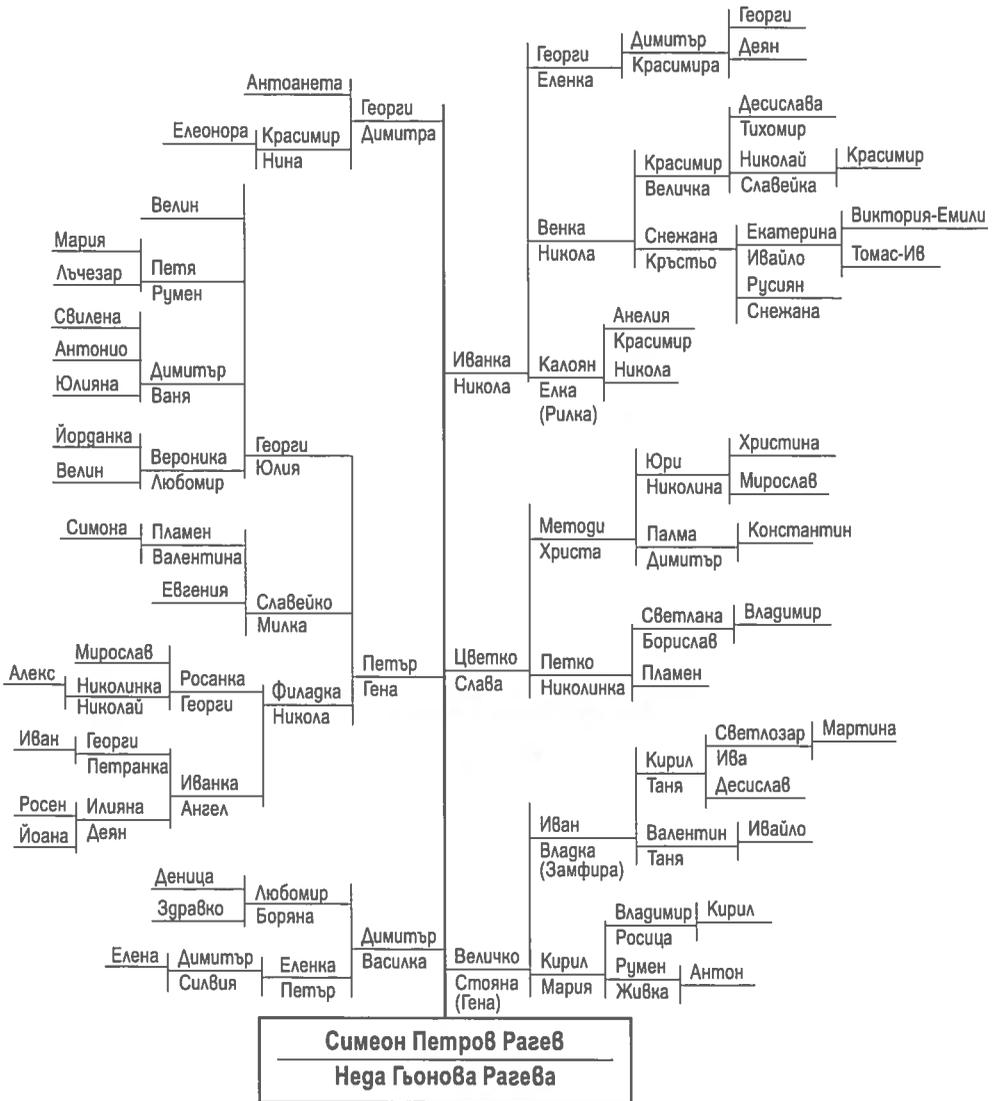
Забележки: 1) Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата); 2) Родът на Цено и Катерина Рагьови е представен в Приложение № 5, родът на Никола (Коца) и Гена Рагьови – в Приложение № 6, родът на Симеон и Петра Рагьови – в приложение № 7, родът на Петър и Цена Стоянови Рагьови – в Приложение № 9.

Родът на Петър Стоянов Рагъов

Забележки: 1) Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата); 2) Родът на Симеон и Нега Рагъови е представен в Приложение № 10.

Родът на Симеон и Неда Рагев

Забележки: 1) Над хоризонталната линия са вписани имената от рода, а под нея – на съпруга (съпругата); 2) Имената в скоби са на първите съпрузи (съпруги).

Написаното е благодарение на спомени и документи, предадени от: Георги – син на Симеон и Неда; Мария – снаха на Величко и Стояна Симеонови; Кирил – син на Иван Величков Симеонов; Таня – съпруга на Валентин Иванов Симеонов; Еленка Димитрова – внучка на Симеон и Неда; Методи Цветков – внук на Симеон и Неда; Юри – внук на Цветко и Слава Симеонови; Палма – внучка на Цветко Симеонов и съпруга ѝ Димитрий; Николинка – снаха на Цветко и Слава Симеонови, внучката им Светлана и внукът им Пламен; Росанка – внучка на Петър и Гена Симеонови и правнучката им Илияна; Милка – снаха на Петър и Гена Симеонови, внучката им Евгения и внукът им Пламен; Юлия – снаха на Петър и Гена Симеонови; Венка – дъщеря на Иванка и Никола Тупалийски, внукът им Красимир и внучката им Снежана; Димитър – внук на Иванка и Никола Тупалийски и съпругата му Красимира; синът и дъщерята на Георги и Димитра Симеонови – Красимир и Антоанета, както и: Галина Николова – внучка на Цено и Катерина Рагъови, Любен и Методи Илиеви Иванови – правнуци на Симеон и Петра Рагъови; Александър Цветков – внук на Никола – Коца и Гена Рагъови; Антоанета Върбанова – внучка на Петко и Неда Зорови; Славка Петрова – внучка на Зарчо и Ивана Динови и съпруга ѝ Тодор; Симеон Александров – правнук на Гьонно П. Ковачки. Допуснатите неточности, непълнота и липси са поради невъзможността да бъдат получени необходимите сведения и данни.

„Родът на Симеон и Неда Рагев“ със съставител внукът им Любомир Д. Симеонов, е продължение и допълнение на „Родът на Симеон Петров Рагев“, 1980 г., съставител Димитър Симеонов Рагев и... със силна вяра и очакване за следващи продължения и допълнения от правнуците – за нови срещи с поколенията на Рода!

*Затуй пред бащината стряха застани
за Рагевия род, за Симеон и Нега си спомни.
На Осиково, Миланово балканския простор
нивга не ще помръкне и затули в синовния си взор.
И не в дрямка на забрава усмирен
кротко да се лута, съзерцава примирнен,
а огънче от родната жарава да ни сгрей
светъл лъч в сърцето и на душата в бъдното да засветлей.
Навеки да живей!*

Осиково – Миланово – София
01 ноември 2012 г.

